

Femte påsksöndagen 2023

Dagens evangelium hjälper oss att få en inblick i Guds innersta verklighet. Jesus visar oss med all önskvärd tydlighet att han alltid är förenad med sin himmelske Fader. ”Tro mig när jag säger att jag är i Fadern och Fadern i mig” (Joh 14:11). I Treenigheten är enheten mellan Fadern och Sonen fullkomlig, evig och oupplöslig. När Sonen blir människa i Jesus Kristus får vi också möta Fadern i honom: ”Den som har sett mig har sett Fadern” (Joh 14:9). Kärleken mellan Fadern och Sonen är så stor att de ständigt lever och vilar i varandra. De är oskiljaktiga, eftersom kärleken binder dem samman. Samtidigt förblir de vad de är: Fader och Son. Vi kan aldrig förstå hela vidden och djupet av deras ömsesidiga kärleksrelation. Allt i Gud är större än vad vi kan fatta och tillägna oss. *Deus maior* - Gud är större än allt vad vi kan föreställa oss. Allt i Gud övergår oss, men samtidigt är det just detta som attraherar oss och lockar oss till sig med oemotståndlig kraft, alltså genom den helige Andes magnetiska kraft.

Samtidigt blir allt som finns i Gud på något sätt återspeglat i oss som är skapade till hans avbild. Det innebär att vi människor alltid längtar och strävar efter denna kärlek som gör att vi kan leva och vila i varandra. Det gäller både vår kärlek till andra människor och vår kärlek till Gud. Äkta kärlek söker alltid denna ständiga närhet, så att man kan gå upp i varandra, gå in i varandra och bli kvar i varandra. På det mänskliga planet kan vi aldrig riktigt nå fram till denna oändliga och fulländade kärlek. Vår begränsning som skapade varelser gör att vi aldrig kan ge varandra eller ta emot oändlig kärlek. Vi kan aldrig förvänta oss oändlig kärlek av andra människor eller av oss själva. Vi har inte rätt att förvänta det omöjliga av varandra. Det är en av sekulariseringens mest tragiska konsekvenser att den icke-troende människan, som är skapad till Guds avbild också längtar efter oändlig kärlek, ja, förväntar sig det detta av en annan människa. Det leder ofta till att man blir besviken och lämnar en relation och sedan desperat söker vidare efter något som bara Gud kan ge.

Det är bara Gud som kan ge oss del av sin oändliga kärlek. Genom dopets och trons nåd kan Gud ta sin boning i oss och inifrån ge oss del av sin oändliga kärlek. Vi är skapade för att kunna ta emot och förvandlas av denna kärlek, så att vi skall kunna besvara Gud genom att älska honom med den kärlek som han har ingjutit i oss och som är större än vår egen kärlek. Förenade med Sonen får vi älska Fadern med den kärlek som ingjutits i oss genom Anden, som är en levande kärlekslåga inom oss. Mer och mer kan Anden göra också oss levande och brinnande av kärlek. I Jesu liv får vi den underbara modell av vad denna kärlek innebär

I Jesus ser och hör vi Fadern. ”De ord jag säger, dem talar jag inte av mig själv; Fadern är i mig och utför sina gärningar. Tro mig när jag säger att jag är i Fadern

och Fader i mig” (Joh 14:10-11). I Jesu ord och gärningar får vi en skymt av Fadern som förblir fördold för våra nyfikna ögon och öron. Samtidigt får vi i allt som Jesus säger och gör inspiration för hur vi skall tala och handla. På så sätt blir vi alltmer förankrade i Guds eget treeniga mysterium av oändlig kärlek och kan lära oss att dela med oss av detta som totalt övergår oss genom vad vi säger och gör. Vi är menade att bli Guds redskap i denna värld, så att något av hans oändliga kärlek blir återspeglad på ett mänskligt och förståeligt sätt. Det är det vi ser till fullo i de heligas liv och verk. Vi är alla kallade till denna helighet, som har sin rot och upprinnelse i Guds innersta treeniga mysterium och som har blivit uppenbarad i Jesus Kristus,

Heligheten lever vidare i kyrkans mysterium, som är Kristi mystiska kropp. Den kan bli fruktbar i oss alla som tillhör Kristus och hans kyrka. Vi ”är ett utvalt släkte, kungar och präster, ett heligt folk, Guds eget folk som skall förkunna hans storverk” (1 Pet 2:9). Det är i och genom kyrkan som vi möter Gud och berörs av hans helighet. Gud möter oss i den heliga gemenskap som kyrkan är och inlemmar oss i detta heliga folk. För oss som är fostrade i en mer individualistisk miljö kan det vara svårt att förstå att vi är helt beroende av den förmedlande instans som kyrkans gemenskap är. Vi blir kyrka genom mötet med den treenige Guden. Kyrkan skall alltid återspegla den kärlekens gemenskap som Treenigheten är. Detta är också svårt att fatta för många idag, som i stället retar sig på kyrkan som en alltför mänsklig, bräcklig gemenskap full av allt slags otäcka syndare. Kyrkan är ett av de svåraste hindren för många människor för att komma till tro på den treenige Guden. Därför är det så viktigt att vi alla låter oss förvandlas av mötet med den levande Guden, så att vi kan återspegla kyrkans helighet. Mitt i vår svaghet och bräcklighet får vi försöka visa något av den kärlek som vi har fått ta emot utan någon förtjänst från vår sida.

Jesus har kommit för syndarna och inte för de rättfärdiga. Vi är alla syndare i desperat behov av Guds förlåtande och förvandlande barmhärtighet. Det är den vi får ta emot i och genom kyrkan, där Kristus kommer oss till mötes. ”När ni kommer till honom, den levande stenen, ratad av människor men utvald av Gud och ärad av honom, då blir också ni till levande stenar i ett andligt husbygge” (1 Pet 2:4-5). Gud kan göra något underbart av det undermåliga material som vi i ärlighetens namn ofta är. Så stor är hans kärlek som har kallat oss ”från mörkret till sitt underbara ljus” (1 Pet 2:9). Det är denna djupa kärlek mellan Fadern och Sonen, som är vår och världens enda räddning. Det är den vi får del av ögonblick för ögonblick. ”Evige Fader, du som först har älskat oss och tagit oss till dina barn, låt oss i Kristus nå den sanna frihet och det arv som du berett åt oss långt före världens skapelse”, så bad vi i dagens kollektbön och så kan vi alltid be.